Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 27ης Νοεμβρίου 2012 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Γλωσσικό καθεστώς — Προκήρυξη γενικών διαγωνισμών για την πρόσληψη υπαλλήλων διοικήσεως και βοηθών υπαλλήλων — Πλήρης δημοσίευση σε τρεις επίσημες γλώσσες — Γλώσσα διεξαγωγής των δοκιμασιών — Επιλογή της δεύτερης γλώσσας μεταξύ τριών επισήμων γλωσσών»

Στην υπόθεση C-566/10 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 2010,

Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον P. Gentili, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους J. Currall και J. Baquero Cruz, επικουρούμενους από τον A. Dal Ferro, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

η **Δημοκρατία της Λιθουανίας,**

η **Ελληνική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τις Α. Σαμώνη-Ράντου, σ. Βώδινα και Γ. Παπαγιάννη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους V. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, A. Tizzano, M. Ilešič, A. Rosas (εισηγητή), Γ. Αρέστη και J. Malenovský, προέδρους τμήματος, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, C. Toader, J.-J. Kasel, M. Safjan και D. Šváby, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Ιουνίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιουνίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Τ-166/07 και Τ-285/07, Ιταλία κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκαν οι προσφυγές που είχε ασκήσει με αίτημα την ακύρωση των προκηρύξεων των γενικών διαγωνισμών EPSO/AD/94/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη θέσεων υπαλλήλων διοικήσεως (AD 5) στον τομέα της πληροφόρησης, της επικοινωνίας και των μέσων μαζικής ενημέρωσης (ΕΕ 2007, C 45 A, σ. 3), EPSO/AST/37/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη θέσεων βοηθών υπαλλήλων (AST 3) στον τομέα της επικοινωνίας και της πληροφόρησης (ΕΕ 2007, C 45 A, σ. 15), και EPSO/AD/95/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων 20 υπαλλήλων διοικήσεως (A 5) στον τομέα της πληροφόρησης (βιβλιοθήκη/τεκμηρίωση) (ΕΕ 2007, C 103 A, σ. 7) (στο εξής: επίδικες προκηρύξεις).

Το νομικό πλαίσιο

2 Τα άρθρα 1 έως 6 του κανονισμού 1 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1791/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Νοεμβρίου 2006 (ΕΕ L 363, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1/58), ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 1

Οι επίσημες γλώσσες και οι γλώσσες εργασίας των οργάνων της Ένωσης είναι η αγγλική, η βουλγαρική, η γαλλική, η γερμανική, η δανική, η ελληνική, η εσθονική, η ιρλανδική, η ισπανική, η ιταλική, η λεττονική, η λιθουανική, η μαλτέζικη, η ολλανδική, η ουγγρική, η πολωνική, η πορτογαλική, η ρουμανική, η σλοβακική, η σλοβενική, η σουηδική, η τσεχική και η φινλανδική.

Άρθρο 2

Τα έγγραφα τα οποία απευθύνονται προς τα όργανα της Κοινότητος από κράτος μέλος ή πρόσωπο που υπάγεται στη δικαιοδοσία κράτους μέλους, συντάσσονται στη γλώσσα του κράτους αυτού.

Άρθρο 3

Τα έγγραφα τα οποία απευθύνονται από τα όργανα της Κοινότητος προς κράτος μέλος ή πρόσωπο, το οποίο υπάγεται στη δικαιοδοσία ενός κράτους μέλους, συντάσσονται στη γλώσσα του κράτους αυτού.

Άρθρο 4

Οι κανονισμοί και τα άλλα έγγραφα γενικής εφαρμογής συντάσσονται στις επίσημες γλώσσες.

Άρθρο 5

Η *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* δημοσιεύεται στις επίσημες γλώσσες.

Άρθρο 6

Τα όργανα της Κοινότητας δύνανται να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής αυτού του γλωσσικού καθεστώτος στους κανονισμούς τους.»

3 Τα άρθρα 1δ, 7, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, 24α, 27, 28, 29, παράγραφος 1, και 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004 (ΕΕ L 124, σ. 1, στο εξής: ΚΥΚ), έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1δ

«1. Κατά την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, απαγορεύεται οποιαδήποτε διάκριση ιδίως λόγω φύλου, φυλής, χρώματος, εθνοτικής καταγωγής ή κοινωνικής προέλευσης, γενετικών χαρακτηριστικών, γλώσσας, θρησκείας ή πεποιθήσεων, πολιτικών φρονημάτων ή κάθε άλλης γνώμης, ιδιότητας μέλους εθνικής μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, ηλικίας, αναπηρίας ή γενετήσιου προσανατολισμού.

[…]

6 Τηρουμένης της αρχής περί μη διακρίσεων και της αρχής της αναλογικότητας, κάθε περιορισμός στην εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει να είναι εύλογα και αντικειμενικά δικαιολογημένος και πρέπει να ανταποκρίνεται σε θεμιτούς στόχους γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού. Οι στόχοι αυτοί μπορεί ιδίως να δικαιολογούν τον καθορισμό ηλικίας υποχρεωτικής συνταξιοδότησης και ελάχιστης ηλικίας για τη λήψη σύνταξης αρχαιότητας.

[…]

Άρθρο 7

1. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή τοποθετεί, με διορισμό ή μετάθεση, προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας και χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια, κάθε υπάλληλο σε θέση της ομάδας καθηκόντων του που αντιστοιχεί στον βαθμό του.

[…]

Άρθρο 24α

Οι Κοινότητες διευκολύνουν την επαγγελματική επιμόρφωση του υπαλλήλου, στο μέτρο που αυτή συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της καλής λειτουργίας των υπηρεσιών και είναι σύμφωνη με τα δικά τους συμφέροντα.

Η επιμόρφωση αυτή λαμβάνεται επίσης υπόψη για την εξέλιξη της σταδιοδρομίας.

[…]

Άρθρο 27

Η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας και επιλέγονται με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών των Κοινοτήτων.

Καμία θέση δεν προορίζεται αποκλειστικά για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους.

[…]

Άρθρο 28

Κανείς δεν δύναται να διορισθεί υπάλληλος:

[…]

στ) αν δεν αποδεικνύει ότι διαθέτει σε βάθος γνώση μιας από τις γλώσσες των Κοινοτήτων και ικανοποιητική γνώση άλλης γλώσσας των Κοινοτήτων, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για τα καθήκοντα που καλείται να ασκήσει.

[…]

Άρθρο 29

1. Για την πλήρωση κενής θέσης σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, [...]

[…]

κινεί τη διαδικασία διαγωνισμών βάσει προσόντων ή εξετάσεων ή ταυτόχρονα βάσει προσόντων και εξετάσεων. Η διαδικασία διαγωνισμού καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

Η διαδικασία αυτή δύναται να κινείται επίσης με σκοπό την κατάρτιση πίνακα προσληπτέων.

[…]

Άρθρο 45

1. Η προαγωγή απονέμεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής υπό το πρίσμα του άρθρου 6, παράγραφος 2. Συνεπάγεται για τον υπάλληλο τον διορισμό του στον αμέσως ανώτερο βαθμό της ομάδας καθηκόντων στην οποία ανήκει. Η προαγωγή απονέμεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν διανύσει ελάχιστο διάστημα δύο ετών στο βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων. Για τη συγκριτική εξέταση των προσόντων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή λαμβάνει ιδίως υπόψη τις εκθέσεις των υπαλλήλων, τη χρήση κατά την άσκηση των καθηκόντων τους άλλων γλωσσών εκτός από τη γλώσσα για την οποία έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν εις βάθος γνώση σύμφωνα με το άρθρο 28, στοιχείο στ′, και, ενδεχομένως, το επίπεδο των αρμοδιοτήτων που ασκούν.

2. Οι υπάλληλοι υποχρεούνται να αποδεικνύουν, πριν από την πρώτη μετά την πρόσληψη προαγωγή τους την ικανότητά τους να ασκούν τα καθήκοντά τους σε μια τρίτη γλώσσα μεταξύ εκείνων που αναφέρονται στο άρθρο 314 της Συνθήκης ΕΚ. Τα όργανα εκδίδουν κοινούς κανόνες, με συμφωνία μεταξύ τους, για την εφαρμογή της παρούσας παραγράφου. Οι κανόνες αυτοί προβλέπουν την πρόσβαση των υπαλλήλων στην κατάρτιση σε μια τρίτη γλώσσα και καθορίζουν τις λεπτομέρειες για την αξιολόγηση της ικανότητας των υπαλλήλων να ασκούν τα καθήκοντά τους σε μια τρίτη γλώσσα σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του παραρτήματος ΙΙΙ.»

4 Τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 7 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 1

«1. Η προκήρυξη διαγωνισμού αποφασίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως.

Η προκήρυξη πρέπει να καθορίζει:

α) τη φύση του διαγωνισμού (εσωτερικός διαγωνισμός στο όργανο, εσωτερικός διαγωνισμός στα όργανα, γενικός διαγωνισμός, ενδεχομένως κοινός για δύο ή περισσότερα όργανα)·

β) τον τρόπο διεξαγωγής (διαγωνισμός βάσει τίτλων, βάσει εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων)·

γ) τη φύση των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων που αντιστοιχούν στις θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν καθώς και την προτεινόμενη ομάδα καθηκόντων και βαθμό·

δ) σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, τα διπλώματα ή άλλους τίτλους ή το επίπεδο πείρας που απαιτείται για τις θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν·

ε) στην περίπτωση διαγωνισμού βάσει εξετάσεων, τη φύση των εξετάσεων και τον αντίστοιχο τρόπο βαθμολογήσεώς τους·

στ) ενδεχομένως τις γλωσσικές γνώσεις που απαιτούνται λόγω της ιδιαίτερης φύσεως των θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν·

ζ) ενδεχομένως το όριο ηλικίας καθώς και την παράταση του ορίου ηλικίας για τους υπαλλήλους που ασκούν καθήκοντα από ένα έτος τουλάχιστον·

η) την προθεσμία για την υποβολή των αιτήσεων υποψηφιότητας·

θ) κατά περίπτωση, τις παρεκκλίσεις που έχουν επιτραπεί δυνάμει του άρθρου 28, περίπτωση α′, του κανονισμού.

Σε περίπτωση γενικού διαγωνισμού κοινού για δύο ή περισσότερα όργανα η προκήρυξη διαγωνισμού αποφασίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης μετά από διαβούλευση με την κοινή επιτροπή ίσης εκπροσώπησης.

2. Για τους γενικούς διαγωνισμούς, η προκήρυξη διαγωνισμού πρέπει να δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* τουλάχιστον ένα μήνα πριν από τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή των αιτήσεων υποψηφιότητας και, κατά περίπτωση, δύο μήνες τουλάχιστον πριν από την ημερομηνία των εξετάσεων.

3. Κάθε προκήρυξη διαγωνισμού λαμβάνει δημοσιότητα εντός των οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εντός των ιδίων προθεσμιών.

[…]

Άρθρο 7

1. Τα όργανα, κατόπιν γνώμης της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αναθέτουν στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Επιλογής Προσωπικού [στο εξής: EPSO] το καθήκον να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίζει ότι εφαρμόζονται ομοιόμορφα πρότυπα κατά τις διαδικασίες επιλογής υπαλλήλων των Κοινοτήτων και κατά την αξιολόγηση και τις εξεταστικές διαδικασίες που αναφέρονται στα άρθρα 45 και 45α του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2. Τα καθήκοντα της [EPSO] συνίστανται στα εξής:

α) διοργάνωση, ύστερα από αίτημα του εκάστοτε οργάνου, ανοικτών διαγωνισμών

[…]

δ) ανάληψη της γενικής ευθύνης για τον καθορισμό και την οργάνωση της αξιολόγησης της γλωσσικής ικανότητας, ώστε να εξασφαλίζεται ότι πληρούνται οι απαιτήσεις του άρθρου 45, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης με εναρμονισμένο και συνεπή τρόπο.

[…]»

5 Η EPSO ιδρύθηκε με την απόφαση 2002/620/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου, της Επιτροπής, του Δικαστηρίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής των Περιφερειών και του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, της 25ης Ιουλίου 2002 (ΕΕ L 197, σ. 53). Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως αυτής, η EPSO ασκεί τις αρμοδιότητες επιλογής που διαθέτουν βάσει ιδίως του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ οι αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές των οργάνων που έχουν υπογράψει την εν λόγω απόφαση. Το άρθρο 4, τελευταία περίοδος, της αποφάσεως 2002/620 ορίζει ότι οποιαδήποτε προσφυγή στους τομείς τους οποίους καλύπτει η εν λόγω απόφαση στρέφεται κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

6 Τα καθήκοντα της EPSO ορίστηκαν περαιτέρω στο άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με τον προαναφερθέντα κανονισμό 723/2004.

Ιστορικό της διαφοράς

7 Στις 28 Φεβρουαρίου 2007 η EPSO δημοσίευσε τις προκηρύξεις των γενικών διαγωνισμών EPSO/AD/94/07 και EPSO/AST/37/07 μόνο στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική έκδοση της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, προκειμένου να μπορέσει να καταρτίσει, αφενός, εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη εντός των θεσμικών οργάνων κενών θέσεων υπαλλήλων διοικήσεως (AD 5) στον τομέα της πληροφόρησης, της επικοινωνίας και των μέσων μαζικής ενημέρωσης και, αφετέρου, εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη εντός των θεσμικών οργάνων κενών θέσεων βοηθών υπαλλήλων (AST 3) στον τομέα της επικοινωνίας και της πληροφόρησης.

8 Στις 8 Μαΐου 2007 η EPSO δημοσίευσε την προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/95/07 μόνο στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική έκδοση της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, προκειμένου να μπορέσει να καταρτίσει εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη, ιδίως εντός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κενών θέσεων υπαλλήλων διοικήσεως (AD 5) στον τομέα της πληροφόρησης (βιβλιοθήκη/τεκμηρίωση).

9 Το σημείο Ι Α των επίδικων προκηρύξεων, το οποίο αφορούσε τους όρους πρόσβασης στις προκαταρκτικές δοκιμασίες συμμετοχής στους διαγωνισμούς, όριζε, στον τίτλο «Γλωσσικές γνώσεις», ότι, όσον αφορά την κύρια γλώσσα, όλοι οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν σε βάθος γνώση μίας από τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης (στο εξής: επίσημες γλώσσες) και ότι, όσον αφορά τη δεύτερη γλώσσα, η οποία έπρεπε υποχρεωτικά να είναι διαφορετική από την κύρια γλώσσα, να διαθέτουν επαρκή γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας. Περαιτέρω, στον ίδιο τίτλο οριζόταν ότι για να διασφαλιστεί η σαφήνεια και η κατανόηση των κειμένων γενικής φύσεως, καθώς και κάθε επικοινωνίας της EPSO με τους υποψηφίους, οι προσκλήσεις στις επιμέρους δοκιμασίες και εξετάσεις, καθώς και οποιαδήποτε αλληλογραφία μεταξύ της EPSO και των υποψηφίων, θα συντάσσονταν αποκλειστικά στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα. Επιπλέον, το σημείο Ι Β των επίδικων προκηρύξεων διευκρίνιζε ότι οι προκαταρκτικές δοκιμασίες συμμετοχής στους διαγωνισμούς επρόκειτο να διεξαχθούν «στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα ([δεύτερη] γλώσσα)».

10 Το σημείο ΙΙ Α των επίδικων προκηρύξεων, το οποίο αφορούσε τη φύση των καθηκόντων και τους όρους συμμετοχής στους διαγωνισμούς, προέβλεπε, στον τίτλο 3, στοιχείο β', «Γλωσσικές γνώσεις», ότι για να συμμετάσχουν στις γραπτές δοκιμασίες οι υποψήφιοι έπρεπε, όσον αφορά την κύρια γλώσσα, να έχουν σε βάθος γνώση μίας από τις επίσημες γλώσσες και, όσον αφορά τη δεύτερη γλώσσα, η οποία έπρεπε υποχρεωτικά να είναι διαφορετική από την κύρια γλώσσα, να έχουν επαρκή γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας. Επιπλέον, το σημείο ΙΙ Β των επίδικων προκηρύξεων όριζε ότι οι γραπτές δοκιμασίες επρόκειτο να διεξαχθούν «στην αγγλική, στη γαλλική ή στη γερμανική γλώσσα ([δεύτερη] γλώσσα [...])».

11 Στις 20 Ιουνίου και στις 13 Ιουλίου 2007 η EPSO δημοσίευσε δύο τροποποιητικές ανακοινώσεις για τις επίδικες προκηρύξεις σε όλες τις γλωσσικές εκδόσεις της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ C 136 A, σ. 1, και ΕΕ C 160, σ. 14). Στην τροποποιητική ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στις 20 Ιουνίου 2007 διευκρινιζόταν ότι, όσον αφορά τον διαγωνισμό EPSO/AD/94/07, οι υποψήφιοι έπρεπε να είναι κάτοχοι τίτλου πανεπιστημιακών σπουδών τριετούς διάρκειας στον οικείο τομέα, ήτοι στον τομέα της πληροφόρησης, της επικοινωνίας και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, ή κάτοχοι οποιουδήποτε τίτλου πανεπιστημιακών σπουδών τριετούς διάρκειας την απόκτηση του οποίου έχει ακολουθήσει τουλάχιστον τριετής επαγγελματική πείρα σε τομέα σχετικό με τη φύση των καθηκόντων. Επίσης, διευκρινιζόταν, όσον αφορά τον διαγωνισμό EPSO/AST/37/07, ότι, αναλόγως του τύπου των προσόντων που διέθεταν οι υποψήφιοι, απαιτούνταν επαγγελματική πείρα τριών ή έξι ετών. Στην τροποποιητική ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στις 13 Ιουλίου 2007 διευκρινιζόταν ότι, όσον αφορά τον διαγωνισμό EPSO/AD/95/07, οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν τριετείς σπουδές πανεπιστημιακού επιπέδου στον τομέα της πληροφόρησης (βιβλιοθήκη/τεκμηρίωση) ή τριετείς πανεπιστημιακές σπουδές συνοδευόμενες από εξειδίκευση στον τομέα αυτόν και ότι δεν απαιτούνταν επαγγελματική πείρα. Επιπροσθέτως, οι δύο τροποποιητικές ανακοινώσεις παρέπεμπαν ρητώς στο πλήρες κείμενο των επίδικων προκηρύξεων, το οποίο είχε δημοσιευτεί στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας και όριζαν νέα προθεσμία για την υποβολή των υποψηφιοτήτων στους επίμαχους διαγωνισμούς.

Οι προσφυγές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 8 Μαΐου 2007, η Ιταλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση των προκηρύξεων των διαγωνισμών EPSO/AD/94/07 και EPSO/AST/37/07. Η Δημοκρατία της Λιθουανίας παρενέβη υπέρ της Ιταλικής Δημοκρατίας στην υπόθεση αυτή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-166/07.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Ιουλίου 2007, η Ιταλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της προκηρύξεως του διαγωνισμού EPSO/AD/95/07. Η Ελληνική Δημοκρατία παρενέβη υπέρ της Ιταλικής Δημοκρατίας στην υπόθεση αυτή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-285/07.

14 Με διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2009, οι υποθέσεις Τ-166/07 και Τ-285/07 ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

15 Η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβήτησε κατά βάση, πρώτον, την παράλειψη πλήρους δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* των επίδικων προκηρύξεων στις υπόλοιπες επίσημες γλώσσες, εκτός της αγγλικής, της γαλλικής και της γερμανικής και, δεύτερον, τον αυθαίρετο περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας μεταξύ τριών μόνο γλωσσών για τη συμμετοχή στους επίμαχους διαγωνισμούς, για κάθε επικοινωνία με την EPSO και για τη διεξαγωγή των δοκιμασιών.

16 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού απέρριψε το αίτημα της Επιτροπής να καταργηθεί η δίκη, εξέτασε, πρώτον, τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν στην παράβαση του άρθρου 290 ΕΚ και, δεύτερον, τον λόγο που στηριζόταν στην παράβαση των άρθρων 1, 4, 5 και 6 του κανονισμού 1/58. Τρίτον,

αποφάνθηκε επί του λόγου ακυρώσεως που στηριζόταν στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της γλωσσικής πολυμορφίας. Αντικείμενο αυτού του λόγου ακυρώσεως, ο οποίος διαιρούνταν σε δύο σκέλη, ήταν, ως προς το μεν πρώτο σκέλος, κατά πόσον η πλήρης δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* μόνο στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική γλώσσα ήταν σύμφωνη με τις προαναφερθείσες αρχές. Το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού αφορούσε το ζήτημα κατά πόσον η επιλογή της δεύτερης γλώσσας μεταξύ των τριών γλωσσών που καθορίστηκαν για τη συμμετοχή στους επίμαχους διαγωνισμούς, για κάθε επικοινωνία με την EPSO και για τη διεξαγωγή των εξετάσεων δοκιμασιών, ήταν σύμφωνη με τις προαναφερθείσες αρχές. Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προκειμένου να ελέγξει εάν η δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* συνιστούσε προσβολή της αρχής αυτής, στον βαθμό που ερχόταν σε αντίθεση με πάγια διοικητική πρακτική ακολουθούμενη έως τον Ιούλιο του 2005 κατά την οποία οι προκηρύξεις των διαγωνισμών συντάσσονταν και δημοσιεύονταν πλήρως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* σε όλες τις επίσημες γλώσσες. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τους λόγους ακυρώσεως που στηρίζονταν στην έλλειψη αιτιολογίας των επίδικων προκηρύξεων και στην κατάχρηση εξουσίας.

17 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους ανωτέρω λόγους και, ως εκ τούτου, την προσφυγή ακυρώσεως.

Αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη

18 Η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να αποφανθεί το ίδιο επί της διαφοράς και να ακυρώσει τις επίδικες προκηρύξεις,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως,

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο να κάνει δεκτά όσα αυτή υποστηρίζει με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως που κατέθεσε και, κατά συνέπεια, να αναιρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 στις υποθέσεις T-166/07 και T-285/07.

21 Η Δημοκρατία της Λιθουανίας δεν κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

22 Η αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται σε επτά λόγους αναιρέσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως

23 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 290 ΕΚ και του άρθρου 6 του κανονισμού 1/58.

24 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 41 και 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι επίδικες προκηρύξεις δεν αντιβαίνουν στο άρθρο 290 ΕΚ, δεδομένου ότι εκδόθηκαν από την Επιτροπή βάσει της αρμοδιότητας την οποία παρέχει ρητώς το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58 στα κοινοτικά όργανα να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος με τους εσωτερικούς τους κανονισμούς. Το Γενικό Δικαστήριο, αναφερόμενο ιδίως στο σημείο 48 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα L. M. Poiares Maduro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Μαρτίου 2005, C-160/03, Ισπανία κατά Eurojust (Συλλογή 2005, σ. I-2077) και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, έκρινε, στις προαναφερθείσες σκέψεις, ότι πρέπει να αναγνωρίζεται στα όργανα ορισμένη λειτουργική αυτονομία κατά την άσκηση της αρμοδιότητας που τους παρέχει το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58, προκειμένου να εξασφαλίζεται η εύρυθμη λειτουργία τους.

25 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 290 ΕΚ και το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58, καθόσον αναγνώρισε την αρμοδιότητα της Επιτροπής προς έκδοση των επίδικων προκηρύξεων παρά το γεγονός ότι, πρώτον, ουδέποτε η Επιτροπή εξέδωσε εσωτερικό κανονισμό για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού 1/58, δεύτερον, η προκήρυξη διαγωνισμού δεν συνιστά εσωτερικό κανονισμό και, τρίτον, η Επιτροπή, μέσω της EPSO, υπεισήλθε στη θέση του Συμβουλίου επιδιώκουσα να καθιερώσει, μέσω μιας απλής διοικητικής πρακτικής, ορισμένο γλωσσικό καθεστώς σε έναν σημαντικό τομέα, όπως οι διαγωνισμοί για την πρόσληψη στις διοικητικές υπηρεσίες της Ένωσης.

26 Η Ελληνική Δημοκρατία, αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Ιουνίου 2010, F-35/08, Παχτίτης κατά Επιτροπής, απόφαση η οποία, κατά τον χρόνο καταθέσεως του υπομνήματος αντικρούσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, είχε προσβληθεί από την Επιτροπή με αίτηση αναιρέσεως την οποία απέρριψε το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2011, T-361/10 P, Επιτροπή κατά Παχτίτη (Συλλογή 2011, σ. II-8225), υπογραμμίζει ότι η EPSO δεν έχει αρμοδιότητα να καθορίζει τη γλώσσα των διαγωνισμών, όχι μόνο διότι αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να καθορίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο το γλωσσικό καθεστώς που ισχύει για ένα όργανο, ζήτημα το οποίο εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου, αλλά επίσης στον βαθμό που οι γλώσσες συνιστούν το «περιεχόμενο των εξετάσεων» και συγκαταλέγονται στις γνώσεις των οποίων η αξιολόγηση έχει ανατεθεί στην εξεταστική επιτροπή. Διερωτάται εάν υφίσταται «λειτουργική αυτονομία», όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, που να στηρίζεται στο άρθρο 6 του κανονισμού 1/58 και να έχει αναγνωριστεί από το Γενικό Δικαστήριο στα θεσμικά όργανα. Συνάγει ότι επελέγη η έκδοση του κανονισμού προκειμένου να αποφευχθεί η υποχρέωση ομόφωνης ψήφου την οποία επιβάλλει το άρθρο 290 ΕΚ.

27 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Υπενθυμίζει ότι η ανάγκη να αναγνωριστεί στα θεσμικά όργανα ως ένα βαθμό λειτουργική αυτονομία προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Ειδικότερα, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι προκηρύξεις διαγωνισμών αποτελούν έκφραση της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως. Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν θέσπισε εσωτερικές διατάξεις υπό την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού 1/58 είναι άνευ σημασίας δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές συνιστούν απλώς ευρύτερη έκφραση της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως.

Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως

28 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παράβαση των άρθρων 1 και 4 έως 6 του κανονισμού 1/58.

29 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 52 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη 52 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο, κάνοντας ιδίως μνεία της σκέψεως 60 της αποφάσεως της 5ης Οκτωβρίου 2005, Τ-203/03, Rasmussen κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-279 και II-1287), υπενθύμισε την πάγια νομολογία κατά την οποία «ο κανονισμός 1/58 δεν εφαρμόζεται στις σχέσεις μεταξύ των κοινοτικών οργάνων και των υπαλλήλων τους, καθόσον καθορίζει αποκλειστικά το γλωσσικό καθεστώς που ισχύει μεταξύ οργάνων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και κράτους μέλους ή ατόμου υπαγομένου στη δικαιοδοσία κάποιου από τα κράτη μέλη αυτά». Στη σκέψη 53 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, αναφερόμενο στη σκέψη 13 της αποφάσεως της 7ης Φεβρουαρίου 2001, Τ-118/99, Bonaiti Brighina κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-25 και II-97), εκτίμησε ότι «οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων, καθώς και οι υποψήφιοι για τέτοιες θέσεις, υπάγονται αποκλειστικώς στη δικαιοδοσία των Κοινοτήτων» και ότι, επιπλέον, «το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58 επιτρέπει ρητώς στα κοινοτικά όργανα να προσδιορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος με τους εσωτερικούς κανονισμούς τους». Στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έκρινε ότι, στον τομέα του εφαρμοστέου γλωσσικού καθεστώτος, η εξομοίωση των υποψηφίων για τέτοιες θέσεις προς τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων δικαιολογείται από το γεγονός ότι «οι εν λόγω υποψήφιοι έρχονται σε επαφή με ένα όργανο με αποκλειστικό σκοπό να προσληφθούν σε θέση μονίμου ή μη υπαλλήλου, για την οποία χρειάζονται ορισμένες γλωσσικές γνώσεις, τις οποίες μπορούν να απαιτούν οι κοινοτικές διατάξεις που ισχύουν όσον αφορά την πρόσληψη στην οικεία θέση». Εξ αυτού συνήγαγε, στις σκέψεις 55 και 56 της αποφάσεως αυτής, ότι «τα άρθρα 1, 4 και 5 του κανονισμού 1/58 δεν εφαρμόζονται στις επίδικες προκηρύξεις» και ότι «η επιλογή της γλώσσας για τη δημοσίευση της προκηρύξεως εμπίπτει [...] στην ευθύνη των θεσμικών οργάνων».

30 Η Ιταλική Δημοκρατία υπογραμμίζει εκ νέου ότι ουδέποτε η Επιτροπή εξέδωσε εσωτερικό κανονισμό κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 1/58. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η προκήρυξη διαγωνισμού αποτελεί πράξη γενικής εφαρμογής υπό την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 1/58, δεδομένου ότι ενδέχεται να ενδιαφέρει το σύνολο των πολιτών της Κοινότητας και ότι, εν πάση περιπτώσει, η προκήρυξη είναι ο ειδικός νόμος (lex specialis) που διέπει τον διαγωνισμό. Τούτο επιβεβαιώνεται από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος III του ΚΥΚ, το οποίο επιβάλλει τη δημοσίευση των προκηρύξεων των διαγωνισμών στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Τέλος, το εν λόγω κράτος μέλος αμφισβητεί την εξομοίωση των υποψηφίων σε διαγωνισμό προς τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, υπογραμμίζοντας ότι οι υποψήφιοι είναι πολίτες της Ένωσης που έχουν θεμελιώδες δικαίωμα αναγνωριζόμενο από το δημόσιο δίκαιο για πρόσβαση στις θέσεις της δημόσιας διοίκησης της Ένωσης, οπότε, όταν ζητούν να μετάσχουν σε διαγωνισμό για να προσληφθούν σε θεσμικό όργανο, βρίσκονται κατ' ανάγκη εκτός του οργάνου.

31 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι υφίσταται αντίφαση μεταξύ, αφενός, των σκέψεων 41 και 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι οι επίδικες προκηρύξεις εκδόθηκαν βάσει της αρμοδιότητας που παρέχει στα θεσμικά όργανα το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58, και, αφετέρου, των σκέψεων 52 έως 58 της αποφάσεως αυτής, με τις οποίες απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν στην παράβαση των άρθρων 1 και 4 έως 6 του κανονισμού 1/58, με το σκεπτικό ότι ο κανονισμός δεν εφαρμόζεται στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και των υπαλλήλων τους. Κατά την Ελληνική Δημοκρατία, είτε ο κανονισμός 1/58 εφαρμόζεται, οπότε το άρθρο 6 πρέπει να ληφθεί υπόψη, είτε δεν εφαρμόζεται. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η σκέψη 60 της προαναφερθείσας αποφάσεως Rasmussen αποτελεί απλή εκτίμηση στερούμενη δικαιολογητικής βάσεως η οποία, επειδή έχει χρησιμοποιηθεί κατ' επανάληψη, κατέστη πάγια νομολογία.

32 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, ιδίως όσον αφορά την εξομοίωση των υποψηφίων σε διαγωνισμό προς τους υπηρετούντες υπαλλήλους. Η αρχή αυτή εμφανίζεται στη νομολογία του Δικαστηρίου προκειμένου επίσης να δικαιολογηθεί η εφαρμογή των διαδικασιών του ΚΥΚ σε όσους διεκδικούν να αποκτήσουν την ιδιότητα του υπαλλήλου. Επιπλέον, η προκήρυξη διαγωνισμού καθορίζει τους κανόνες που ισχύουν για όσους υποβάλλουν υποψηφιότητα, κανόνες που αποτελούν έκφραση και μόνο του συμφέροντος της υπηρεσίας, άρα και των εσωτερικών αναγκών του εκάστοτε θεσμικού οργάνου. Επομένως, η προκήρυξη αυτή δεν μπορεί να συνιστά πράξη γενικής εφαρμογής.

33 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το παράρτημα ΙΙΙ του ΚΥΚ επιβάλλει ορισμένες υποχρεώσεις προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση πρόσβαση στην πληροφόρηση και δεν ορίζει τυπικές απαιτήσεις ως προς τη γλώσσα σε σχέση με τις «έξωθεν» ενέργειες, ήτοι τις σχέσεις των θεσμικών οργάνων με τους εκτός υπηρεσίας τρίτους.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως

34 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της γλωσσικής πολυμορφίας και, ειδικότερα, στην παράβαση του άρθρου 12 ΕΚ, του άρθρου 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ, του άρθρου 5 του κανονισμού 1/58, του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ και, τέλος, του άρθρου 230 ΕΚ.

35 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 72 έως 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορούσε τη δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική γλώσσα καθώς και στη δημοσίευση στην εν λόγω εφημερίδα, σε όλες τις επίσημες γλώσσες, των ανακοινώσεων που τροποποιούσαν τις προαναφερθείσες προκηρύξεις.

36 Το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι «ουδεμία διάταξη και ουδεμία αρχή του κοινοτικού δικαίου επιβάλλει να δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα οι προκηρύξεις των διαγωνισμών συστηματικά σε όλες τις επίσημες γλώσσες». Εντούτοις, υπενθύμισε, στη σκέψη 74 της αποφάσεως αυτής, ότι «μολονότι η διοίκηση δικαιούται να λαμβάνει τα μέτρα που θεωρεί πρόσφορα για τη ρύθμιση ορισμένων πτυχών της διαδικασίας προσλήψεως του προσωπικού, εντούτοις τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να συνεπάγονται διάκριση μεταξύ των υποψηφίων για συγκεκριμένη θέση με βάση τη γλώσσα». Στη σκέψη 84 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «οι επίδικες προκηρύξεις δημοσιεύτηκαν πλήρως μόνο στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική γλώσσα». Εντούτοις, στη σκέψη 85 της ίδιας αποφάσεως, έκρινε ότι οι δύο τροποποιητικές ανακοινώσεις που δημοσιεύτηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* σε όλες τις επίσημες γλώσσες, με τις οποίες το κοινό έλαβε εν συντομία γνώση της υπάρξεως και του περιεχομένου των επίδικων προκηρύξεων και οι οποίες παρέπεμπαν στην αγγλική, στη γαλλική και στη γερμανική έκδοση για την πρόσβαση στο πλήρες κείμενο των προκηρύξεων αυτών, «θεράπευσαν την παράλειψη δημοσιεύσεως των επίδικων προκηρύξεων στην Επίσημη Εφημερίδα σε όλες τις επίσημες γλώσσες». Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η πλήρης δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων στην Επίσημη Εφημερίδα σε τρεις μόνο γλώσσες, την οποία ακολούθησε η σύντομου περιεχομένου δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα, σε όλες τις επίσημες γλώσσες, των ανακοινώσεων που τροποποιούσαν τις εν λόγω προκηρύξεις, δεν συνιστά απαγορευόμενη βάσει του άρθρου 12 ΕΚ διάκριση μεταξύ των υποψηφίων με βάση τη γλώσσα [ούτε] παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ, το οποίο ορίζει απλώς ότι η Ένωση σέβεται την εθνική ταυτότητα των κρατών μελών της, [ούτε] θίγει το άρθρο 22 του [Χάρτη], ο οποίος επιπροσθέτως στερείται δεσμευτικής νομικής ισχύος».

37 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έλαβε υπόψη τις τροποποιητικές ανακοινώσεις των προκηρύξεων των διαγωνισμών, παρέβη το άρθρο 230 ΕΚ, διότι η νομιμότητα της πράξεως πρέπει να εξετάζεται βάσει του γράμματος της πράξεως όπως αυτό είχε κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η δημοσίευση των τροποποιητικών ανακοινώσεων δεν κατέστησε δυνατή τη θεραπεία της παραλείψεως δημοσιεύσεως των προκηρύξεων σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

38 Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου βαρύνεται με το λογικό σφάλμα της ταυτολογίας, καθόσον έκρινε ως δεδομένη τη γνώση των τριών γλωσσών λόγω του γεγονότος ότι οι προκηρύξεις προέβλεπαν μόνον αυτές τις τρεις γλώσσες. Όμως, θα έπρεπε ακριβώς να εκτιμήσει για ποιον λόγο προβλέφθηκαν περιοριστικώς τρεις μόνο γλώσσες, καθώς και πώς δικαιολογούνταν η διάκριση την οποία συνεπαγόταν ο εν λόγω περιορισμός.

39 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει επίσης ότι οι προκηρύξεις των διαγωνισμών έπρεπε να είχαν δημοσιευτεί σε όλες τις επίσημες γλώσσες και δεν δέχεται ότι η δημοσίευση των τροποποιητικών ανακοινώσεων είχε ως αποτέλεσμα τη θεραπεία της αρχικής παραλείψεως.

40 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στο πλαίσιο του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως δεν ανατρέπουν τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 72, 73 έως 76 και 79 έως 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συλλογιστική η οποία ήταν, κατ' αυτήν, επαρκής για τη στήριξη του διατακτικού της αποφάσεως αυτής. Εν πάση περιπτώσει, η προκήρυξη του διαγωνισμού έπρεπε να προσδιορίζει τις απαιτήσεις που επιβάλλονταν από το συμφέρον της υπηρεσίας προκειμένου να αποφευχθεί η χωρίς λόγο υποβολή υποψηφιοτήτων από πρόσωπα που δεν είχαν τα κατάλληλα προσόντα. Υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο αιτιολόγησε με ορθότητα το συμπέρασμά του ότι υποχρέωση του θεσμικού οργάνου είναι όχι να δημοσιεύει τις προκηρύξεις διαγωνισμών σε όλες τις επίσημες γλώσσες, αλλά να διασφαλίζει ότι η επιλεγείσα μέθοδος δημοσιεύσεως δεν συνεπάγεται διακρίσεις μεταξύ των υποψηφίων.

Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως

41 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως αφορά την παράβαση των κανόνων περί απαγορεύσεως των διακρίσεων με βάση τη γλώσσα, των άρθρων 1 και 6 του κανονισμού 1/58 και των άρθρων 1δ, παράγραφοι 1 και 6, 27, δεύτερο εδάφιο, και 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ.

42 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 93 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε επί του σκέλους του λόγου ακυρώσεως το οποίο αφορούσε τη δυνατότητα επιλογής της δεύτερης γλώσσας μεταξύ τριών γλωσσών για τη συμμετοχή στους επίμαχους διαγωνισμούς, για κάθε επικοινωνία με την EPSO και για τη διεξαγωγή των δοκιμασιών, και συνήγαγε, στη σκέψη 105, ότι έπρεπε να απορριφθεί στο σύνολό του ο λόγος ακυρώσεως ο οποίος στηριζόταν στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της γλωσσικής πολυμορφίας.

43 Το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα L. M. Poiares Maduro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Ισπανία κατά Eurojust, υπενθύμισε, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «ότι η εύρυθμη λειτουργία των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και των κοινοτικών οργανισμών μπορεί αντικειμενικά να δικαιολογεί την περιορισμένη επιλογή των γλωσσών εσωτερικής επικοινωνίας». Στη σκέψη 94 της αποφάσεως αυτής, υπενθύμισε επίσης ότι η επιλογή μίας ή περισσότερων επισήμων γλωσσών για τις εσωτερικές ανάγκες δεν πρέπει να διακυβεύει την ίση πρόσβαση των πολιτών της Ένωσης στις θέσεις εργασίας που προτείνουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οι κοινοτικοί οργανισμοί. Εντούτοις, στη σκέψη 95 της εν λόγω αποφάσεως, διαπίστωσε ότι «όλοι οι υποψήφιοι στους επίμαχους διαγωνισμούς οι οποίοι διέθεταν τις απαιτούμενες κατά τις επίδικες προκηρύξεις γλωσσικές ικανότητες μπόρεσαν να έχουν πρόσβαση και να συμμετάσχουν, υπό τους ίδιους όρους, στις διαδικασίες προσλήψεως». Στη σκέψη 99

της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι «η Ιταλική Δημοκρατία δεν παρουσίασε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να μπορεί να ανατρέψει τη δικαιολογητική βάση της απαιτήσεως ορισμένων γλωσσικών γνώσεων κατά τις επίδικες προκηρύξεις [και ότι], ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι η απαίτηση αυτή δεν υπαγορευόταν αντικειμενικά από τις ανάγκες της υπηρεσίας». Επίσης, επισήμανε σχετικώς ότι η παράλειψη να δημοσιευθούν αρχικώς ορισμένα στοιχεία σε όλες τις επίσημες γλώσσες δεν απέβη εις βάρος των υποψηφίων των οποίων η κύρια γλώσσα δεν ήταν η αγγλική, η γαλλική ή η γερμανική, στον βαθμό που οι μεταγενεστέρως δημοσιευθείσες τροποποιητικές ανακοινώσεις όρισαν νέα προθεσμία για την υποβολή των υποψηφιοτήτων στους επίμαχους διαγωνισμούς. Τέλος, στη σκέψη 101 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι οι τομείς τους οποίους καλύπτουν οι επίδικες προκηρύξεις απαιτούν μεγάλη ποικιλία γλωσσικών ικανοτήτων, εντούτοις το γεγονός ότι οποιαδήποτε επίσημη γλώσσα μπορεί να είναι η κύρια γλώσσα την άριστη γνώση της οποίας απαιτούσαν οι εν λόγω προκηρύξεις, αρκεί για να διασφαλιστεί μία μεγάλη ποικιλία γλωσσικών ικανοτήτων κατά την πρόσληψη υποψηφίων που έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον.

44 Με τον εξεταζόμενο λόγο αναιρέσεως, η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το να γίνεται δεκτή ως δεύτερη γλώσσα για κάθε επικοινωνία με την EPSO καθώς και για τη διεξαγωγή των δοκιμασιών του διαγωνισμού μία από τρεις μόνο επίσημες γλώσσες συνιστά διάκριση με βάση τη γλώσσα, τόσο έναντι των λοιπών γλωσσών οι οποίες δεν έχουν επιλεγεί ως δεύτερη γλώσσα όσο και έναντι των πολιτών των κρατών μελών που γνωρίζουν μία δεύτερη επίσημη γλώσσα διαφορετική από τις τρεις επιλεγείσες γλώσσες. Υποστηρίζει ότι η δυνατότητα των θεσμικών οργάνων να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος με τους εσωτερικούς τους κανονισμούς αφορά μόνο την εσωτερική λειτουργία των θεσμικών οργάνων και όχι τη διεξαγωγή γενικών διαγωνισμών, και ότι, εν πάση περιπτώσει, κανένα θεσμικό όργανο δεν θέσπισε διατάξεις ως προς το ζήτημα αυτό.

45 Επιπλέον, το εν λόγω κράτος μέλος υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της προβλεπόμενης στο άρθρο 27, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ αρχής κατά την οποία οι θέσεις εργασίας απαγορεύεται να προορίζονται αποκλειστικά στους πολίτες ορισμένου κράτους μέλους, οι περιορισμοί ως προς το ποιες γλώσσες θα χρησιμοποιούνται εντός των θεσμικών οργάνων πρέπει να ερμηνεύονται ως εξαιρέσεις οι οποίες πρέπει να δικαιολογούνται με τον δέοντα τρόπο. Επιπλέον, το άρθρο 28 του ΚΥΚ διευκρινίζει ότι ως δεύτερη γλώσσα μπορεί να επιλεγεί οποιαδήποτε γλώσσα της Ένωσης και δεν προβλέπει συναφώς την προνομιακή μεταχείριση οποιασδήποτε από τις γλώσσες αυτές. Το εν λόγω κράτος μέλος συνάγει από τη διάταξη αυτή ότι οι γλώσσες βάσει των οποίων γίνεται η επιλογή πρέπει να είναι όσο το δυνατό πιο ουδέτερες σε σχέση με τα αναζητούμενα προσόντα, πράγμα το οποίο προϋποθέτει ότι όλες οι γλώσσες της Ένωσης πρέπει να μπορούν να γίνονται δεκτές. Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, η ορθή ερμηνεία του άρθρου 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ επιβάλλει το συμπέρασμα ότι, προκειμένου να είναι αποτελεσματική και να μη συνεπάγεται διακρίσεις, η αξιολόγηση των επαγγελματικών προσόντων τα οποία είναι αναγκαία για την επιτυχή συμμετοχή δεν πρέπει να επηρεάζεται με καθοριστικό τρόπο από τις γλωσσικές γνώσεις του υποψηφίου. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, κατά το οποίο η προκήρυξη του διαγωνισμού πρέπει ενδεχομένως να καθορίζει τις γλωσσικές γνώσεις που απαιτούνται λόγω της ιδιαίτερης φύσεως των θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν. Οι προβλεπόμενοι από τη διάταξη αυτή περιορισμοί είναι απλώς ενδεχόμενοι. Οι περιορισμοί αυτοί πρέπει να αιτιολογούνται στην προκήρυξη και να βασίζονται «στο μέτρο που είναι αναγκαίο για τα καθήκοντα» και στην «ιδιαίτερη φύση των θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν». Οι επίδικες προκηρύξεις, όμως, δεν τήρησαν τους ως άνω κανόνες.

46 Η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβητεί την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το κράτος μέλος αυτό δεν απέδειξε ότι η επιλογή των τριών γλωσσών ως γλωσσών διεξαγωγής των δοκιμασιών δεν ήταν η αρμόζουσα λαμβανομένου υπόψη του σκοπού των επίμαχων διαγωνισμών. Υποστηρίζει ότι δεν φέρει το βάρος αποδείξεως αλλά ότι το βάρος αυτό φέρει η Επιτροπή, καθόσον το εν λόγω θεσμικό όργανο στηρίζεται σε μία εξαίρεση από τους κανόνες κατά τους οποίους όλες οι κοινοτικές γλώσσες είναι επίσημες γλώσσες και γλώσσες εργασίας.

47 Η Ιταλική Δημοκρατία δεν αρνείται τη σημασία των εσωτερικών οργανωτικών αναγκών και πρακτικών των θεσμικών οργάνων. Εντούτοις, εκτιμά ότι, στην περίπτωση που η σημασία αυτή συγκεκριμενοποιείται μέσω περιορισμών στις δυνατότητες γλωσσικής εκφράσεως των πολιτών της Ένωσης, η επίκλησή της θα πρέπει να γίνεται στο πλαίσιο διαφανών και πρόσφορων κανόνων. Τα θεσμικά όργανα πρέπει να διευκρινίζουν, αφενός, τη φύση των αναγκών οι οποίες μπορούν να συνεπάγονται ορισμένους γλωσσικούς περιορισμούς όχι μόνο εντός των θεσμικών οργάνων αλλά, κατά μείζονα λόγο, κατά τους διαγωνισμούς για προσλήψεις –οι οποίοι δεν αποτελούν απλό εσωτερικό ζήτημα των θεσμικών οργάνων– και, αφετέρου, τις διαδικαστικές λεπτομέρειες βάσει των οποίων μπορούν να επιβάλλονται τέτοιοι περιορισμοί. Κατά το κράτος μέλος αυτό, η άσκηση διακριτικής ευχέρειας στηριζόμενης απλώς στη σημασία –χωρίς να προσδιορίζεται το επίπεδο και τα κριτήρια της σημασίας αυτής– των εφαρμοζόμενων στην πράξη μεθόδων δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή.

48 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί την ύπαρξη τυχόν αντικειμενικών αναγκών των θεσμικών οργάνων που να δικαιολογούν τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας του διαγωνισμού μεταξύ τριών συγκεκριμένων επισήμων γλωσσών. Επιπλέον, υπενθυμίζει ότι οι ανάγκες αυτές έχουν αναγνωριστεί από τη νομολογία (απόφαση της 5ης Απριλίου 2005, T-376/03, Hendrickx κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-83 και II-379). Τέλος, υποστηρίζει ότι η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «όλοι οι υποψήφιοι στους επίμαχους διαγωνισμούς οι οποίοι διέθεταν τις απαιτούμενες κατά τις επίδικες προκηρύξεις γλωσσικές ικανότητες μπόρεσαν να έχουν πρόσβαση και να συμμετάσχουν, υπό τους ίδιους όρους, στις διαδικασίες προσλήψεως», αποτελεί διαπίστωση σχετική με τα πραγματικά περιστατικά την οποία δεν έχει εξουσία να ελέγξει το Δικαστήριο στο πλαίσιο του αναιρετικού ελέγχου.

Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως

49 Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, ΕΕ, καθόσον το άρθρο αυτό χαρακτηρίζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ως θεμελιώδες δικαίωμα που προκύπτει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών.

50 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 110 έως 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που αφορούσε την παραβίαση της αρχής αυτής. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ιδίως, στη σκέψη 110 της αποφάσεως αυτής, ότι «ουδείς δύναται να προβάλει την παραβίαση της αρχής αυτής ελλείψει συγκεκριμένων διαβεβαιώσεων εκ μέρους της διοικήσεως» και, στη σκέψη 112 της εν λόγω αποφάσεως, ότι «μία απλή διοικητική πρακτική […] δεν ισοδυναμεί με ακριβείς, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες πληροφορίες» υπό την έννοια της νομολογίας.

51 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον αρνήθηκε την ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης με το σκεπτικό ότι δεν παρασχέθηκε καμία διαβεβαίωση, χωρίς να λάβει υπόψη την υπερδεκαετή διοικητική πρακτική την ύπαρξη της οποίας πάντως διαπίστωσε, παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η χωρίς προειδοποίηση και δικαιολογία αλλαγή κατευθύνσεως υπέρ ενός τριγλωσσικού καθεστώτος ενδέχεται να απέβη εις βάρος όσων ανέμεναν βασίμως ότι θα μπορούσαν να αποκτήσουν πρόσβαση στις κοινοτικές θέσεις εργασίας βάσει διαφορετικών γλωσσικών ικανοτήτων οι οποίες μέχρι τότε γίνονταν κάλλιστα δεκτές.

52 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως προς το ζήτημα αυτό.

Ο έκτος λόγος αναιρέσεως

53 Ο έκτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, το οποίο αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως των πράξεων της Ένωσης.

54 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 125 και 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη 125 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι «βασική λειτουργία της προκηρύξεως του διαγωνισμού είναι να πληροφορεί τους ενδιαφερόμενους κατά τον ακριβέστερο δυνατό τρόπο για τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κάλυψη της οικείας θέσεως, προκειμένου να τους παράσχει τη δυνατότητα να εκτιμήσουν, αφενός, εάν έχει νόημα να υποβάλουν υποψηφιότητα και, αφετέρου, ποια δικαιολογητικά θεωρούνται σημαντικά για το έργο της εξεταστικής επιτροπής και, ως εκ τούτου, πρέπει να επισυνάπτονται στην υποψηφιότητα». Στη σκέψη 126 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να εκθέσει, στις επίδικες προκηρύξεις, για ποιους λόγους επέλεξε τις τρεις γλώσσες που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως δεύτερη γλώσσα για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό και στις δοκιμασίες, δεδομένου ότι δεν αμφισβητούνταν ότι [η επιλογή αυτή] ανταποκρινόταν στις εσωτερικές της ανάγκες».

55 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του Γενικού Δικαστηρίου στηρίζεται στη σύγχυση της λειτουργίας των προκηρύξεων των διαγωνισμών και της αιτιολογίας τους. Με τις επίδικες προκηρύξεις έγινε χρήση των δυνατοτήτων επιβολής γλωσσικών περιορισμών τις οποίες προβλέπει ο ΚΥΚ, οπότε οι προκηρύξεις αυτές έπρεπε να διευκρινίζουν την ακριβή λειτουργική σχέση μεταξύ της φύσεως των προς εκπλήρωση καθηκόντων ή των αναγκών της υπηρεσίας, αφενός, και των γλωσσικών περιορισμών που επιβλήθηκαν κατά τη διαδικασία της επιλογής, αφετέρου. Η απόλυτη σιωπή ως προς την ύπαρξη και τη φύση των προβαλλόμενων «εσωτερικών αναγκών» δεν παρέχει στα δικαιοδοτικά όργανα και στους αποδέκτες της πράξεως τη δυνατότητα να ελέγξουν την επιλογή της Επιτροπής. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι η δικαιολογία περί αντιστοίχων αναγκών της υπηρεσίας μπορούσε να συναχθεί από την ύπαρξη περιοριστικών διατάξεων στις προκηρύξεις.

56 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως είναι συνάρτηση της φύσεως και του σκοπού της οικείας πράξεως. Εν προκειμένω, δεν επρόκειτο περί πράξεων με δεσμευτικά αποτελέσματα αλλά περί πράξεων ενημερωτικού χαρακτήρα, ήτοι περί προσκλήσεων συμμετοχής σε διαγωνισμούς. Εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε προδήλως κάθε λόγο να συναγάγει, στη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν απαιτούνταν αιτιολόγηση ως προς την επιλογή των τριών γλωσσών που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν.

Ο έβδομος λόγος αναιρέσεως

57 Ο έβδομος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην παράβαση των ουσιαστικών κανόνων που αφορούν τη φύση και τον σκοπό των προκηρύξεων των διαγωνισμών και, ειδικότερα, στην παράβαση των άρθρων 1δ, παράγραφοι 1 και 6, 28, στοιχείο στ', και 27, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

58 Ο λόγος αυτός αφορά τις σκέψεις 128 έως 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι οι ενέργειες της EPSO δεν συνιστούν κατάχρηση εξουσίας δεδομένου ότι αυτή δεν έκανε χρήση του γλωσσικού καθεστώτος για σκοπούς αλλότριους προς τις αρμοδιότητές της. Η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβητεί τη σκέψη 133 της αποφάσεως αυτής, στην οποία το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι «η εξεταστική επιτροπή δεσμεύεται από την προκήρυξη του διαγωνισμού και, ειδικότερα, από τους όρους συμμετοχής που αυτή καθορίζει», καθώς και τη σκέψη 134 της εν λόγω αποφάσεως, στην οποία το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι «δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι κακώς η EPSO καθόρισε, με τις επίδικες προκηρύξεις, γλωσσικές απαιτήσεις οι οποίες, ως όροι συμμετοχής, θα μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό ορισμένων

δυνητικών υποψηφίων και, ειδικότερα, ότι κακώς προέβη σε δημοσίευση κατά τρόπο που να καθιστά στην πράξη αδύνατη τη συμμετοχή στους επίμαχους διαγωνισμούς των ενδιαφερομένων, στον βαθμό που αυτοί δεν ανταποκρίνονταν στις επίμαχες απαιτήσεις ως προς τις γλωσσικές ικανότητες».

59 Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, οι απαιτήσεις ως προς τις γλωσσικές ικανότητες διαφέρουν από τις απαιτήσεις ως προς τα επαγγελματικά προσόντα. Οι απαιτήσεις ως προς τις γλωσσικές ικανότητες επρόκειτο να ελεγχθούν από την εξεταστική επιτροπή, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής, και όχι σε προγενέστερο στάδιο, από τον οργανισμό που εξέδωσε την προκήρυξη του διαγωνισμού. Οι αρχικοί γλωσσικοί περιορισμοί, δηλαδή όσοι προβλέφθηκαν με την προκήρυξη του διαγωνισμού, θα μπορούσαν να γίνουν δεκτοί μόνον εφόσον συνδέονταν με αποδεδειγμένες ανάγκες της υπηρεσίας. Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή δεν όρισε στις επίδικες προκηρύξεις την παραμικρή γλωσσική απαίτηση που να δικαιολογεί τους περιορισμούς, έστω και αν δέχθηκε, όπως προκύπτει από τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι εν λόγω περιορισμοί «καθιστ[ούσαν] στην πράξη αδύνατη τη συμμετοχή στους επίμαχους διαγωνισμούς των ενδιαφερομένων» στον βαθμό που αυτοί δεν ανταποκρίνονταν στις επιβαλλόμενες με τις προκηρύξεις αυτές περιοριστικές απαιτήσεις ως προς τις γλωσσικές ικανότητες. Το εν λόγω κράτος μέλος συνάγει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε ότι δεν ήταν αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής να αξιολογήσει τις γλωσσικές ικανότητες των υποψηφίων, διότι ο οργανισμός που εξέδωσε την προκήρυξη μπορούσε, προληπτικά, να προβεί σε προεπιλογή των ενδιαφερομένων με γνώμονα και μόνο τη γλώσσα, παρέβη τις προαναφερθείσες διατάξεις και την αρχή που προκύπτει από αυτές κατά την οποία οι προκηρύξεις των διαγωνισμών πρέπει να αποσκοπούν στον όσο το δυνατόν ευρύτερο έλεγχο των γλωσσικών ικανοτήτων που απαιτούνται για την κάλυψη θέσεων εντός των θεσμικών οργάνων.

60 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η Ιταλική Δημοκρατία επαναλαμβάνει την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε στο πλαίσιο των λοιπών λόγων αναιρέσεως και παραπέμπει στις απαντήσεις που έδωσε στους λόγους αυτούς. Υπενθυμίζει εκ νέου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβήτησε την εν τοις πράγμασι υφιστάμενη κατάσταση στα θεσμικά όργανα όσον αφορά τη χρήση ορισμένων γλωσσών προς διευκόλυνση της εσωτερικής επικοινωνίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

61 Πρέπει να εξετασθούν από κοινού, αφενός, οι τρεις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως που αφορούν τη δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων και, αφετέρου, οι τέσσερις τελευταίοι λόγοι αναιρέσεως που αφορούν την επιλογή της αγγλικής, της γαλλικής και της γερμανικής γλώσσας ως δεύτερων γλωσσών, ως γλωσσών επικοινωνίας με την EPSO και ως γλωσσών διεξαγωγής των δοκιμασιών του διαγωνισμού.

Επί των τριών πρώτων λόγων αναιρέσεως σχετικά με τη δημοσίευση των προκηρύξεων των διαγωνισμών

62 Κατά το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, η προκήρυξη διαγωνισμού καταρτίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του θεσμικού οργάνου που διοργανώνει τον διαγωνισμό, κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως και πρέπει να περιέχει ορισμένο αριθμό στοιχείων σχετικών με τον διαγωνισμό. Από την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 2002/620, οι σχετικές με την επιλογή αρμοδιότητες τις οποίες παρέχει το παράρτημα αυτό στις αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές των θεσμικών οργάνων που έχουν υπογράψει την εν λόγω απόφαση ασκούνται από την EPSO.

63 Στο πλαίσιο της εξεταζόμενης αιτήσεως αναιρέσεως υποστηρίχθηκε ότι δύο διατάξεις επιβάλλουν τη δημοσίευση των επίδικων προκηρύξεων σε όλες τις επίσημες γλώσσες, ήτοι το άρθρο 4 του κανονισμού 1/58 καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του κανονισμού 1/58. Επομένως, πρέπει να εξεταστούν οι υποχρεώσεις που επιβάλλει καθεμία από τις διατάξεις αυτές.

64 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1/58 ορίζει ότι οι κανονισμοί και τα λοιπά έγγραφα γενικής εφαρμογής συντάσσονται στις επίσημες γλώσσες. Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει καταρχάς ότι ο κανονισμός 1/58 δεν έχει εφαρμογή στις προκηρύξεις των διαγωνισμών, διότι αυτές αφορούν πρόσωπα εξομοιούμενα προς υπαλλήλους, στη συνέχεια, ότι εν πάση περιπτώσει το θεσμικό όργανο έχει, κατά το άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού, τη δυνατότητα να καθορίζει τη γλώσσα στην οποία θα δημοσιευθεί η προκήρυξη και, τέλος, ότι οι προκηρύξεις των διαγωνισμών δεν είναι έγγραφα γενικής εφαρμογής.

65 Στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, κατά πάγια νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, ο κανονισμός 1/58 δεν εφαρμόζεται στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού τους, καθόσον καθορίζει αποκλειστικά το γλωσσικό καθεστώς που ισχύει μεταξύ των θεσμικών οργάνων και κράτους μέλους ή ατόμου υπαγομένου στη δικαιοδοσία κάποιου από τα κράτη μέλη αυτά.

66 Κατά το Γενικό Δικαστήριο, ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός δεν εφαρμόζεται έγκειται, αφενός, στο γεγονός ότι οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό, καθώς και οι υποψήφιοι στους διαγωνισμούς, υπάγονται στην αποκλειστική δικαιοδοσία των Κοινοτήτων όσον αφορά την εφαρμογή των διατάξεων του ΚΥΚ και, αφετέρου, στο άρθρο 6 του κανονισμού 1/58.

67 Συναφώς, επισημαίνεται καταρχάς ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 1/58 ορίζει ρητώς ποιες είναι οι γλώσσες εργασίας των θεσμικών οργάνων, το δε άρθρο 6 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι τα θεσμικά όργανα μπορούν να καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος με τους εσωτερικούς τους κανονισμούς. Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι τα θεσμικά όργανα για τα οποία εκδόθηκαν οι επίδικες προκηρύξεις δεν καθόρισαν, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 1/58, τις λεπτομέρειες εφαρμογής του γλωσσικού καθεστώτος με τους εσωτερικούς τους κανονισμούς. Όπως επισήμανε, μεταξύ άλλων, η γενική εισαγγελέας στο σημείο 29 των προτάσεών της, οι προκηρύξεις των διαγωνισμών δεν μπορούν στο πλαίσιο αυτό να λογιστούν ως εσωτερικοί κανονισμοί.

68 Ελλείψει ειδικών κανονιστικών διατάξεων που να ισχύουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, και ελλείψει συναφών διατάξεων στους εσωτερικούς κανονισμούς των θεσμικών οργάνων για τα οποία εκδόθηκαν οι επίδικες προκηρύξεις, από καμία διάταξη δεν προκύπτει ότι οι σχέσεις μεταξύ των εν λόγω θεσμικών οργάνων και των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού τους εξαιρούνται εντελώς από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1/58.

69 Το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των υποψηφίων σε γενικό διαγωνισμό οι οποίοι καταρχήν δεν είναι υπάλληλοι ούτε ανήκουν στο λοιπό προσωπικό.

70 Στη συνέχεια, όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον οι προκηρύξεις των γενικών διαγωνισμών, όπως οι επίδικες προκηρύξεις, εμπίπτουν στο άρθρο 4 του κανονισμού 1/58 ή στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, αρκεί η διαπίστωση ότι η δεύτερη από τις προαναφερθείσες διατάξεις ορίζει ειδικώς ότι, στους γενικούς διαγωνισμούς, η προκήρυξη του διαγωνισμού πρέπει να δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

71 Επομένως και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να κριθεί εάν η προκήρυξη διαγωνισμού αποτελεί έγγραφο γενικής εφαρμογής υπό την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 1/58, αρκεί η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του κανονισμού 1/58, κατά το οποίο η *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* εκδίδεται σε όλες τις επίσημες γλώσσες, οι επίδικες προκηρύξεις έπρεπε να είχαν δημοσιευθεί πλήρως σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

72 Δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές δεν προβλέπουν εξαιρέσεις, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι η εκ των υστέρων δημοσίευση των τροποποιητικών ανακοινώσεων της 20ής Ιουνίου και της 13ης Ιουλίου 2007,

οι οποίες περιείχαν σύντομες πληροφορίες, είχε ως αποτέλεσμα τη θεραπεία της παραλείψεως πλήρους δημοσιεύσεως των προκηρύξεων των διαγωνισμών στην εν λόγω εφημερίδα σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

73 Εν πάση περιπτώσει, μολονότι οι ως άνω τροποποιητικές ανακοινώσεις περιείχαν ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τον διαγωνισμό, εντούτοις, αν υποτεθεί ότι οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαβάζουν την *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στη μητρική τους γλώσσα και δεδομένου ότι η γλώσσα αυτή είναι μία από τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης, ένας εν δυνάμει υποψήφιος του οποίου η μητρική γλώσσα δεν ήταν μία από τις γλώσσες στις οποίες δημοσιεύτηκαν πλήρως οι επίδικες προκηρύξεις ήταν υποχρεωμένος να αναζητήσει την εφημερίδα σε μία από τις γλώσσες αυτές και να διαβάσει την προκήρυξη στη γλώσσα αυτή πριν αποφασίσει αν επιθυμεί να υποβάλει υποψηφιότητα σε έναν από τους διαγωνισμούς.

74 Ο υποψήφιος αυτός βρισκόταν σε μειονεκτικότερη θέση σε σχέση με τον υποψήφιο που είχε ως μητρική του γλώσσα μία από τις τρεις γλώσσες στις οποίες δημοσιεύτηκαν πλήρως οι επίδικες προκηρύξεις, τόσο από απόψεως ορθής κατανοήσεως των προκηρύξεων αυτών όσο και από απόψεως προθεσμίας για την προετοιμασία και την υποβολή της υποψηφιότητάς του στους ως άνω διαγωνισμούς.

75 Η μειονεκτική αυτή θέση είναι απόρροια της διαφορετικής μεταχειρίσεως λόγω γλώσσας, την οποία απαγορεύει το άρθρο 21 του Χάρτη και το άρθρο 1δ, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, και η οποία οφείλεται στις ανωτέρω δημοσιεύσεις. Το εν λόγω άρθρο 1δ ορίζει, στην παράγραφο 6, ότι, τηρουμένης της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αρχής της αναλογικότητας, κάθε περιορισμός στην εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει να είναι εύλογα και αντικειμενικά δικαιολογημένος και να ανταποκρίνεται σε θεμιτούς σκοπούς γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού.

76 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή εξήγησε ότι η νέα πρακτική της περιορισμένης δημοσιεύσεως των προκηρύξεων των διαγωνισμών κατέστη αναγκαία λόγω του φόρτου εργασίας που προέκυψε από την προσχώρηση των νέων κρατών στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά τα έτη 2004 και 2007 και, ιδίως, από την απότομη αύξηση του αριθμού των επισήμων γλωσσών, χωρίς η EPSO να διαθέτει επαρκές δυναμικό για τη μετάφραση. Εντούτοις, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποστήριξε ότι η πρακτική αυτή όσον αφορά τις δημοσιεύσεις προφανώς δεν οφειλόταν στις διευρύνσεις δεδομένου ότι, πρώτον, εφαρμοζόταν παγίως, δεύτερον, τα κείμενα των προκηρύξεων των διαγωνισμών επαναλαμβάνονταν, οπότε δεν συνιστούσαν δυσβάστακτο φόρτο εργασίας, και, τρίτον, ότι τα πρακτικά ζητήματα σχετικά με το δυναμικό της μεταφράσεως έπρεπε να σταθμιστούν με το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ένωσης να λαμβάνει γνώση των προκηρύξεων των διαγωνισμών υπό τους ίδιους όρους.

77 Εξ αυτού έπεται ότι η πρακτική της περιορισμένης δημοσιεύσεως δεν συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας και, επομένως, συνεπάγεται δυσμενή διάκριση λόγω της γλώσσας, απαγορευόμενη από το άρθρο 1δ του ΚΥΚ.

78 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι, στο πλαίσιο της δημοσιεύσεως των επίδικων προκηρύξεων, δεν υπήρξε παράβαση ούτε του άρθρου 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος III του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του κανονισμού 1/58, ούτε του άρθρου 1δ του ίδιου κανονισμού.

Επί των τεσσάρων τελευταίων λόγων αναιρέσεως, που αφορούν την επιλογή ορισμένων γλωσσών ως δευτέρων γλωσσών για την επικοινωνία με την EPSO και για τις δοκιμασίες των διαγωνισμών

79 Η Ιταλική Δημοκρατία, δεχόμενη ότι η απόλυτη τήρηση της γλωσσικής πολυμορφίας θα μπορούσε να έχει αρνητικές επιπτώσεις στην αποτελεσματικότητα της εργασίας στα θεσμικά όργανα, επικρίνει την έλλειψη σαφών, αντικειμενικών και προβλέψιμων κανόνων όσον αφορά την επιλογή της δεύτερης

γλώσσας των διαγωνισμών, με αποτέλεσμα να μη μπορούν ορισμένοι υποψήφιοι να προετοιμαστούν για τις δοκιμασίες. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η υποχρέωση χρήσεως μίας δεύτερης γλώσσας κατά τον διαγωνισμό συνιστά στην πραγματικότητα απρόσφορη μέθοδο προεπιλογής, διότι, κατ' αυτήν, οι υποψήφιοι έπρεπε να επιλέγονται πρώτα με βάση τα επαγγελματικά τους προσόντα και έπειτα με βάση τις γλωσσικές τους γνώσεις.

80 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή εξέθεσε ότι οι τρεις επιλεγείσες γλώσσες είναι αυτές που από μακρού χρησιμοποιούνται περισσότερο στα θεσμικά όργανα και ότι, όπως προκύπτει από μελέτη της EPSO, μεταξύ των ετών 2003 και 2005, δηλαδή κατά την περίοδο στην οποία οι υποψήφιοι μπορούσαν να επιλέξουν τη δεύτερη γλώσσα τους, περισσότεροι από το 90 % των υποψηφίων σε διαγωνισμούς επέλεξαν ως δεύτερη γλώσσα την αγγλική, τη γαλλική ή τη γερμανική γλώσσα. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσδιορισμός των γλωσσών του διαγωνισμού στις αντίστοιχες προκηρύξεις παρέχει στους υποψήφιους τη δυνατότητα να προετοιμαστούν για τις δοκιμασίες.

81 Συναφώς, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 1 του κανονισμού 1/58 απαριθμεί 23 γλώσσες όχι μόνον ως επίσημες γλώσσες αλλά επίσης ως γλώσσες εργασίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.

82 Επιπλέον, το άρθρο 1δ, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ορίζει ότι, κατά την εφαρμογή του ΚΥΚ, απαγορεύεται οποιαδήποτε διάκριση λόγω, μεταξύ άλλων, της γλώσσας. Κατά την παράγραφο 6, πρώτη περίοδος, του άρθρου αυτού, κάθε περιορισμός στην εφαρμογή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να είναι εύλογα και αντικειμενικά δικαιολογημένος και πρέπει να ανταποκρίνεται σε θεμιτούς σκοπούς γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού.

83 Εξάλλου, το άρθρο 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ ορίζει ότι ουδείς δύναται να διορισθεί υπάλληλος αν δεν αποδεικνύει ότι διαθέτει σε βάθος γνώση μιας από τις γλώσσες της Ένωσης και ικανοποιητική γνώση μίας άλλης γλώσσας της Ένωσης. Η διάταξη αυτή, καίτοι ορίζει ότι η επαρκής γνώση μιας άλλης γλώσσας απαιτείται «στο μέτρο που είναι αναγκαίο για τα καθήκοντα» που καλείται να ασκήσει ο υποψήφιος, δεν διευκρινίζει πάντως ποια κριτήρια μπορούν να λαμβάνονται υπόψη για να περιορίζεται η επιλογή της γλώσσας αυτής ανάμεσα στις 23 επίσημες γλώσσες.

84 Ασφαλώς, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, η προκήρυξη του διαγωνισμού μπορεί να καθορίζει ενδεχομένως τις γλωσσικές γνώσεις που απαιτούνται λόγω της ιδιαίτερης φύσεως των θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν. Εντούτοις, από τη διάταξη αυτή δεν προκύπτει ότι επιτρέπεται γενικώς η παρέκκλιση από τις απαιτήσεις του άρθρου 1 του κανονισμού 1/58.

85 Επομένως, οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν προβλέπουν ρητώς ποια κριτήρια καθιστούν δυνατό τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας μεταξύ των τριών γλωσσών οι οποίες επιβλήθηκαν με τις επίδικες προκηρύξεις ή μεταξύ άλλων επισήμων γλωσσών.

86 Πρέπει να προστεθεί ότι τα θεσμικά όργανα για τα οποία εκδόθηκαν οι επίδικες προκηρύξεις δεν υπόκεινται σε ειδικό γλωσσικό καθεστώς (βλ., όσον αφορά το γλωσσικό καθεστώς του ΓΕΕΑ, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, C-361/01 P, Kik κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2003, σ. I-8283, σκέψεις 81 έως 97).

87 Εντούτοις, πρέπει να εξεταστεί εάν η σχετική με τη γνώση μίας από τις επίμαχες τρεις γλώσσες απαίτηση θα μπορούσε, όπως προβάλλει η Επιτροπή, να δικαιολογηθεί με βάση το συμφέρον της υπηρεσίας.

88 Όπως συναφώς προκύπτει από το σύνολο των προαναφερθεισών διατάξεων, το συμφέρον της υπηρεσίας δύναται να συνιστά θεμιτό σκοπό που μπορεί να λαμβάνεται υπόψη. Ειδικότερα, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 82 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 1δ του ΚΥΚ επιτρέπει περιορισμούς στην εφαρμογή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αρχής της αναλογικότητας. Εντούτοις, το συμφέρον της υπηρεσίας πρέπει να μπορεί να δικαιολογείται αντικειμενικά, το δε απαιτούμενο επίπεδο γνώσεως της γλώσσας πρέπει να τελεί σε αναλογία προς τις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1975, 79/74, Küster κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 235, σκέψεις 16 και 20, καθώς και της 29ης Οκτωβρίου 1975, 22/75, Küster κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 395, σκέψεις 13 και 17).

89 Στη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «δεν αμφισβητείται» ότι η επιλογή των τριών γλωσσών που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως δεύτερη γλώσσα για τη συμμετοχή στους διαγωνισμούς και στις δοκιμασίες ανταποκρίνεται στις εσωτερικές απαιτήσεις της διοικήσεως. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο όχι μόνο δεν αιτιολόγησε την κρίση του, αλλά, επιπλέον, διαπίστωσε ότι η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να παράσχει τέτοια αιτιολογία.

90 Πρέπει συναφώς να υπογραμμιστεί ότι τυχόν κανόνες οι οποίοι περιορίζουν την επιλογή της δεύτερης γλώσσας πρέπει να προβλέπουν σαφή, αντικειμενικά και προβλέψιμα κριτήρια προκειμένου οι υποψήφιοι να γνωρίζουν, αρκετό χρόνο πριν, ποιες γλωσσικές απαιτήσεις ισχύουν, ώστε να μπορούν να προετοιμαστούν για τους διαγωνισμούς υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες.

91 Πάντως, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως, τα θεσμικά όργανα για τα οποία προκηρύχθηκαν οι διαγωνισμοί ουδέποτε θέσπισαν εσωτερικούς κανόνες κατά το άρθρο 6 του κανονισμού 1/58. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε την ύπαρξη άλλων πράξεων, όπως ανακοινώσεων, με τις οποίες να ορίζονται τα κριτήρια που ισχύουν για τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας προς τον σκοπό της συμμετοχής στους διαγωνισμούς. Τέλος, οι επίδικες προκηρύξεις δεν περιέχουν καμία αιτιολογία βάσει της οποίας να δικαιολογείται η επιλογή των τριών επίμαχων γλωσσών.

92 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η προαναφερθείσα απόφαση Hendrickx κατά Συμβουλίου δεν μπορεί να αποτελέσει έρεισμα για το επιχείρημα ότι το συμφέρον της υπηρεσίας θα μπορούσε να δικαιολογήσει την προβλεπόμενη στις επίδικες προκηρύξεις απαίτηση οι υποψήφιοι να έχουν γνώση της αγγλικής, της γαλλικής ή της γερμανικής γλώσσας. Ειδικότερα, ενώ οι εν λόγω προκηρύξεις γενικών διαγωνισμών απευθύνονταν σε πολίτες της Ένωσης οι οποίοι, στη συντριπτική τους πλειονότητα, δεν ήταν εξοικειωμένοι με τα θεσμικά όργανα, η προαναφερθείσα απόφαση Hendrickx κατά Συμβουλίου αφορούσε προκήρυξη εσωτερικού διαγωνισμού στον οποίο μπορούσαν να συμμετέχουν υπάλληλοι και μέλη του λοιπού προσωπικού που υπηρετούσαν ήδη στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αποδείκνυαν τουλάχιστον πενταετή υπηρεσία εντός των Κοινοτήτων. Επιπλέον, τα προς εκτέλεση καθήκοντα περιγράφονταν με ακριβή τρόπο, πράγμα που παρείχε τη δυνατότητα στους μεν υπαλλήλους και λοιπό προσωπικό της Γενικής Γραμματείας να κατανοήσουν για ποιον λόγο επιβλήθηκαν συγκεκριμένες γλώσσες για τις δοκιμασίες, στο δε Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του όσον αφορά την επιλογή των γλωσσών αυτών.

93 Υπενθυμίζεται ότι, εφόσον μπορεί να γίνει επίκληση ενός θεμιτού σκοπού γενικού συμφέροντος και εφόσον μπορεί να αποδειχθεί ότι ο σκοπός αυτός όντως υφίσταται, η τυχόν διαφορετική μεταχείριση λόγω γλώσσας πρέπει, επιπλέον, να μην έρχεται σε αντίθεση με την αρχή της αναλογικότητας, δηλαδή πρέπει να είναι κατάλληλη προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να μη βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού (βλ. επ' αυτού απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2005, C-453/03, C-11/04, C-12/04 και C-194/04, ABNA κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. I-10423, σκέψη 68).

94 Κατά το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο θεσμικό όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας. Δεδομένου ότι η επίτευξη του σκοπού αυτού καθίσταται ευχερέστερη όταν επιτρέπεται

στους υποψηφίους να συμμετάσχουν στις δοκιμασίες επιλογής στη μητρική τους γλώσσα ή σε μια δεύτερη γλώσσα την οποία εκτιμούν ότι γνωρίζουν καλύτερα από άλλες, εναπόκειται συναφώς στα θεσμικά όργανα να προβούν σε στάθμιση μεταξύ του θεμιτού σκοπού που δικαιολογεί τον περιορισμό του αριθμού των γλωσσών του διαγωνισμού και του σκοπού να εξευρεθούν οι υποψήφιοι με τα υψηλότερα προσόντα ικανότητας.

95 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι υποψήφιοι είχαν τη δυνατότητα να προετοιμαστούν μετά τη δημοσίευση της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Εντούτοις, επισημαίνεται ότι το χρονικό διάστημα μεταξύ της δημοσιεύσεως καθεμιάς από τις επίδικες προκηρύξεις και της ημερομηνίας των γραπτών δοκιμασιών δεν παρέχει κατ' ανάγκη τη δυνατότητα στους υποψηφίους να αποκτήσουν επαρκείς γλωσσικές γνώσεις προκειμένου να αποδείξουν τα επαγγελματικά τους προσόντα. Όσον αφορά τη δυνατότητα εκμαθήσεως μίας από τις τρεις προαναφερθείσες γλώσσες με σκοπό τη συμμετοχή σε μελλοντικούς διαγωνισμούς, η δυνατότητα αυτή προϋποθέτει ότι οι γλώσσες που έχει επιλέξει η EPSO πρέπει να μπορούν να γίνουν γνωστές πολύ νωρίτερα. Πάντως, η έλλειψη κανόνων όπως οι διαλαμβανόμενοι στη σκέψη 91 της παρούσας αποφάσεως δεν διασφαλίζει με κανένα τρόπο ότι η επιλογή των γλωσσών των διαγωνισμών θα είναι πάντοτε η ίδια και δεν καθιστά δυνατή οποιαδήποτε πρόβλεψη στον τομέα αυτό.

96 Επιπλέον, οι γλωσσικές γνώσεις των υπαλλήλων αποτελούν ουσιώδες στοιχείο της σταδιοδρομίας τους και οι αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές διαθέτουν διάφορα μέσα για να ελέγχουν τις γνώσεις αυτές και τις προσπάθειες που καταβάλλουν οι υπάλληλοι για να κάνουν χρήση των γνώσεων αυτών και να αποκτήσουν ενδεχομένως νέες. Τούτο προκύπτει ιδίως από το άρθρο 34, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, όσον αφορά τη δοκιμαστική υπηρεσία, και από το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όσον αφορά τα κριτήρια προαγωγής. Εξάλλου, η σημασία των γλωσσικών γνώσεων ενισχύθηκε με τη μεταρρύθμιση της 1ης Μαΐου 2004, η οποία επήλθε με τον κανονισμό 723/2004, εφόσον, κατά το άρθρο 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι υποχρεούνται να αποδεικνύουν, πριν από την πρώτη προαγωγή τους μετά την πρόσληψη, την ικανότητά τους να ασκούν τα καθήκοντά τους σε μια τρίτη γλώσσα μεταξύ εκείνων που αναφέρονται στο άρθρο 314 ΕΚ.

97 Επομένως, εναπόκειται συναφώς στα θεσμικά όργανα να προβούν σε στάθμιση μεταξύ του θεμιτού σκοπού ο οποίος δικαιολογεί τον περιορισμό του αριθμού των γλωσσών των διαγωνισμών και των δυνατοτήτων εκμαθήσεως, εντός των θεσμικών οργάνων, από τους προσληφθέντες υπαλλήλους των γλωσσών που είναι αναγκαίες προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

98 Από τις εκτιμήσεις που αναπτύχθηκαν στις σκέψεις 81 έως 97 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι τα στοιχεία που κατέθεσε η Επιτροπή στο Γενικό Δικαστήριο δεν καθιστούσαν δυνατό τον δικαστικό έλεγχο του εάν το συμφέρον της υπηρεσίας συνιστούσε θεμιτό λόγο που να δικαιολογεί παρέκκλιση από τον κανόνα του άρθρου 1 του κανονισμού 1/58. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

99 Επομένως, παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων αναιρέσεως και των λοιπών αιτιάσεων σε σχέση με τη δεύτερη γλώσσα που ίσχυε υποχρεωτικά για τους διαγωνισμούς.

100 Από το σύνολο των ανωτέρω και, ειδικότερα, από τις σκέψεις 78 και 98 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

Επί της προσφυγής που ασκήθηκε σε πρώτο βαθμό

101 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.

102 Εν προκειμένω, για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω και, πιο συγκεκριμένα,

— την παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του κανονισμού 1/58,

— την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω γλώσσας, την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 1δ του ΚΥΚ,

επιβάλλεται η ακύρωση των επίδικων προκηρύξεων.

103 Όπως πρότεινε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 115 και 116 των προτάσεών της και προκειμένου να προστατευθεί η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των επιλεγέντων υποψηφίων, δεν πρέπει να ακυρωθούν τα αποτελέσματα των ως άνω διαγωνισμών.

Επί των δικαστικών εξόδων

104 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

105 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία της αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου.

106 Η Ιταλική Δημοκρατία έχει ζητήσει την καταδίκη της Επιτροπής στα έξοδα της πρωτόδικης και της κατ' αναίρεση διαδικασίας. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Ιταλικής Δημοκρατίας, φέρει δε τα έξοδά της τόσο στην πρωτόδικη όσο και στην κατ' αναίρεση διαδικασία.

107 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που επίσης εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, αποφασίζεται ότι η Ελληνική Δημοκρατία και η Δημοκρατία της Λιθουανίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Τ-166/07 και Τ-285/07, Ιταλία κατά Επιτροπής.

2) Ακυρώνει τις προκηρύξεις των γενικών διαγωνισμών EPSO/AD/94/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη θέσεων υπαλλήλων διοικήσεως (AD 5) στον τομέα της πληροφόρησης, της επικοινωνίας και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, EPSO/AST/37/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων για την κάλυψη θέσεων βοηθών υπαλλήλων (AST 3) στον τομέα της επικοινωνίας και της πληροφόρησης, και EPSO/AD/95/07, για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων 20 υπαλλήλων διοικήσεως (Α 5) στον τομέα της πληροφόρησης (βιβλιοθήκη/τεκμηρίωση).

3) Η Επιτροπή καταδικάζεται στα έξοδα της Ιταλικής Δημοκρατίας και στα δικά της έξοδα τόσο στην πρωτόδικη όσο και στην κατ' αναίρεση διαδικασία.

4) Η Ελληνική Δημοκρατία και η Δημοκρατία της Λιθουανίας φέρουν τα δικά τους έξοδα.

(υπογραφές)